

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1636/2022
26.12.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Радомир Нешић, адвокат из ..., против тужене Општине Бечеј, коју заступа Општинско правобранилаштво Бечеј, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2391/21 од 03.11.2021. године, у седници одржаној 26.12.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2391/21 од 03.11.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бечеју П 181/21 од 10.06.2021. године, ставом првим и другим изреке, делично је усвојен тужбени захтев тужиле и обавезана је тужена да тужили на име накнаде нематеријалне штете исплати укупно 450.000,00 динара и то за претрпљене душевне болове због трајног умањења животне активности 150.000,00 динара, за претрпљене физичке болове 150.000,00 динара, за претрпљени страх 100.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због наружености 50.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке, део тужбеног захтева којим је тужила тражила да се обавеже тужена да јој на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове исплати преко износа 150.000,00 динара до траженог износа од 300.000,00 динара, за страх преко износа од 100.000,00 динара до траженог износа од 300.000,00 динара, за душевне болове због умањења животне активности преко износа од 150.000,00 динара до траженог износа од 350.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због наружености преко износа од 50.000,00 динара до траженог износа од 300.000,00 динара одбијени. Ставом четвим изреке, обавезана је тужена да тужили на име трошкова поступка плати 165.357,00 динара, а у случају доцње заједно са законском затезном каматом рачунајући дан извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2391/21 од 03.11.2021. године, ставом првим изреке, жалба је усвојена и првостепена пресуда преиначена у усвајајућем делу, тако што је одбијен тужбени захтев којим је предложено обавезивање тужене да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете исплати износ од 150.000,00 динара за претрпљене душевне болове због трајног умањења животне активности, 150.000,00 динара за претрпљене физичке болове, 100.000,00 динара за претрпљени страх 100.000,00 динара и 50.000,00 динара за претрпљене душевне болове због наружности, све са законском затезном каматом од 10.06.2021. године до исплате и обавезана је тужиља да туженој на име трошкова првостепеног поступка плати 72.000,00 динара. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженој на име трошкова жалбеног поступка плати 22.500,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужена је доставила одговор на ревизију.

Испитујући правилност другостепене пресуде у побијаном делу у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) Врховни суд је утврдио да је ревизија тужиље неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља се 22.03.2020. године око 19 часова са супругом кретала бициклом улицом... ка улици ... у Бечеју, и при скретању на раскрсници ових улица, приликом преласка преко сливника пала и задобила повреду. У време штетног догађаја био је сумрак, није било уличног осветљења, а бицикл тужиље био је осветљен. На раскрсници двеју улица није било никаквог саобраћајног знака. Тужиља се ретко кретала наведеном путањом. На делу где је пала раније се налазила решетка на сливнику коју су поставили ББ и његов комшија, а решетка је служила за лакше спуштање возача из улице ... у улици Иста је уклоњена од стране непознате особе. Тужиља је након штетног догађаја отишла у Дом здравља Бечеј, где јој је констатован оток у пределу десног скочног зглоба и дисталног дела десне потколенице и извршена јој је имобилизација лонгетом. Након тога, упућена је у болницу Врбас, где јој је констатован прелом десног скочног зглоба, због чега је одмах оперисана. Услед повреде задобијене у овом штетном догађају тужиља је трпела физичке болове и страх, и код тужиље је, као последица штетног догађаја дошло до умањења животне активности од 10% и до наружености лаког до средњег степена.

Код тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је делимично усвојио тужбени захтев тужиље применом члана 16, 154. став 1, 155. и 184. Закона о облигационим односима, члана 2. став 1. Закона о комуналним делатностима, сматрајући да постоји узрочно – последична веза између штете коју тужиља трпи као последице пада са бицикла и радње, односно пропуста тужене да обавља комуналну делатност, при томе сматрајући битном чињеницом да је на месту пада тужиље

постојала решетка ради лакшег спуштања из улице ... у улицу ..., а која је постављена и уклоњена од стране физичких лица.

Другостепени суд је одлучујући о жалби тужене преиначио првостепену пресуду у усвајајућем делу и одбио, као неоснован захтев тужиље за накнаду нематеријалне штете, сматрајући да у овом случају нема узрочно – последичне везе између радње тужене и настале штете тужиље, јер је комунални објекат – сливник поред пута у време штетног догађаја био управо у онаквом стању каквом је превиђен да буде и какав служи сврси због које је постављен – одвођењу атмосферских вода са коловоза, те да тужена из тих разлога није у обавези да тужиљи накнади штету, а да је пад са бицикла и настала штета у виду задобијене повреде искључиво у домену радњи тужиље, односно њене одлуке да за кретање бициклом изабере управо пут којим се кретала. При томе је имао у виду да се ради о бетонском сливнику – каналу за одвођење атмосферских вода из улице, да је на месту где је тужиља пала да је од стране физичких лица била постављена и уклоњена решетка, те да следи да постојање решетке на наведеном месту није предвиђено саобраћајним прописима, нити је иста била постављена у оквиру вршења комуналне делатности тужене.

По оцени Врховног суда, неосновани су ревизијски наводи тужиље о погрешној примени материјалног права.

Према члану 184. Закона о облигационим односима предузећа и друга правна лица која врше комуналну или другу сличну делатност од општег интереса одговарају за штету ако без оправданог разлога обуставе или нередовно врше своју услугу, док према члану 172. став 1. истог закона правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција.

Чланом 2. став 1. Закона о комуналним делатностима („Службени гласник РС“, бр. 88/2011, 104/2016 и 95/2018) прописано је да комуналне делатности у смислу овог закона су су делатности пружања комуналних услуга од значаја за остварење животних потреба физичких и правних лица код којих је јединица локалне самоуправе дужна да створи услове за обезбеђење одговарајућег квалитета, обима, доступности и континуитета, као и надзор над њиховим вршењем, ставом 2. да су комуналне делатности делатности од општег интереса, ставом 3. тачка 10) да су комуналне делатности одржавања улица и путева.

Имајући у виду наведене одредбе материјалног права и утврђено чињенично стање, неосновани су наводи ревизије којима се указује на одговорност тужене за предметну штету, јер да би неко био одговоран за штету, између његове радње или пропуштања и штете треба да постоји узрочна веза. Питање узрочне везе решава суд у сваком конкретном случају. Код утврђеног да се ради о бетонском сливнику – каналу за одвођење атмосферских вода из улице, па како нема пропуста на страни тужене у вези одржавања тог бетонског сливника – канала за одвођење атмосферских вода из улице, то је правилан закључак другостепеног суда да у конкретном случају не постоји узрочно - последична веза између радње тужене и настале штете, са којих разлога тужена није у обавези да тужиљи накнади предметну нематеријалну штету. Чињеница је да је на месту где је тужиља пала са бицикла од стране неовлашћених лица била постављена и уклоњена решетка, међутим, како постојање решетке на том месту није предвиђено саобраћајним прописима, нити је иста била постављена и уклоњена у

оквиру вршења комуналне делатности тужене, то тужена није у обавези да тужиљи накнади штету коју је претрпала падом са бицикла. Стога су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Ревизијом тужиље се заправо оспорава доказни поступак и оцена изведених доказа, чиме се оспорава утврђено чињенично стање, што сагласно члану 407. став 2. ЗПП, не може бити ревизијски разлог.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

Захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију одбијен је, јер се не ради о трошковима који су по члану 154. ЗПП били потребни за вођење парнице.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**